nud seäl ühhegi suust kuulda, mis teisi wois teotada.

Se kord teggi Ardo perre rõõm teised keik ka rõõmsaks; sest wannem tüttar, Marri, piddi pulmad piddama, ja se mees, kellele ta läks, olli nende mele järrel. Keik sepärrast walmistasid pulma wasto — naesterahwas seädis ehtesi, ja meesterahwas kohhendas soido-riisto.

Agga sõnnum, et Ardo Jani poia Willemi peäle jänud, wäe alla minnia, seggas need rõmud ärra. Ka olli Willem isse ärra ehmatand. Sest põlli, mis alles katsmatta, ikka aiab kartma — wärriseb ommeti mees siis, kui ta prudiga altari ette lähhäb. — Kes tullewaid asjo ette woib teäda! sepärrast innimesse arg werri ikka ussinam on kartma, kui lootma.

Agga Ardo Jaan olli keige süddamikkum. Ja ta ütles: „Ma ollen omma poega „nenda kaswatanud, et temma käsi saab „hästi käima, mis põlwe Jummal temmale „ka annab. Olle agga prisk, mo poeg, ja „ärra wässi ärra õigust teggemast! Sest „wäggi peab ollema, ja kust tulleb wäg„gi, kui se mitte noorematte lähhi ei kaswa? „Kui innimenne agga teeb, mis kohhus on, „siis iggas põlwes sünnib ellada, ja mis„suggune põlli ilma waewata on? Agga õi„ge meel woidab keik waewa ärra — Ja eks „meie nored Herrad ennamiste keik ka ei olle „wäe peäl? — mis suremat armo siis meie „suggu tahhab?„

Need sannad tõstsid Willemi süddant jälle, ja ta pallus agga, et ta monned päwad weel omma wannematte jure woiks jäda. Sedda lubba temmale ka anti. Sest temma ja temma selts olli ustaw, ja Willem ütles: „Mo ennese au pärrast ma kussagi ei lähhä, — ennini ma ollin aus tallopoeg, Moisawannema sanna kuuldes, nüüd saan ma sõddamehheks, ja kulen sanna, kui ennegi — mis õppind assi, ei olle tarwis õppida.“

Agga temma südda ommeti jäi wallutama, kui lahkuminne mele tulli. Ja se wallo

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1809, lk. 17